

QUATRE COSES A FER

QUAN NO HI HA RES A FER - 2

Fer llum a un món ple de fosques és complicat, però quan t'hi poses Déu n'hi do dels punts de llum que pots anar encenent; fer llum a la teva comunitat és ser un bon vitrall: es nodreix de la llum del sol, de Déu, i fa llum de bellesa endins; resplendeix com un reflex enfora pel testimoni de vida cristià, especialment quan resplendeix en la fosca.

Però el do més important que tenim al nostre voltant són les persones. Especialment aquelles a qui anem dotant de títols que els uneixen a nosaltres, per estimació: els donem el títol de fill i filla, de pare i mare, d'avis, d'amics, de familiars, de companys de treball, de companys de vida, de veïns i coneguts... Son títols que d'alguna manera ens uneixen en graus diversos, però que ens posen de relleu que aquestes persones són importants, o, quan de menys, part de la nostra vida.

Si per a mi Jesús és el tresor de la meua vida, puc romandre ser fer cap pas per compartir-lo amb els meus?; seria just compartir el temps (que al final s'esgota), les coses (que es fan malbé i es gasten); la meua pròpia persona (limitada i canviant), i no compartir la joia preciosa?.

Jo no puc donar la fe: és un do gratuït de Déu. No vull forçar ningú a creure, però no vull privar a ningú el goig de fer-ho. La meua vida, el meu testimoni, i les meues actituds poden posar cara a cara Jesús i les persones que estimo: a partir d'allà serà el diàleg de l'intimitat del cor el que, en mans de la gràcia de Déu, arribarà on Déu i la llibertat de cadascú ho desitgin.

Lluc 9, 1-10, la conversió de Zaqueu

Jesús va entrar a Jericó i travessava la ciutat. Hi havia un home que es deia Zaqueu, cap de publicans. Era un home ric. Zaqueu buscava de veure qui era Jesús, però la gentada li ho impedia, perquè era petit d'estatura. Llavors s'avançà corrent i es va enfilat dalt d'un sicòmor per poder veure Jesús, que havia de passar per allí. Quan Jesús va arribar en aquell indret, alçà els ulls i li digué: «Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'haig d'hostatjar a casa teua.» Ell baixà de pressa i el va acollir amb alegria. Tots els qui ho van veure murmuraven contra Jesús i deien: «Ha anat a allotjar-se a casa d'un pecador!» Però Zaqueu, dret davant el Senyor, li digué: «Senyor, dono als pobres la meitat dels meus béns, i als qui he exigit més diners del compte, els en restitueixo quatre vegades més.» Jesús li digué: «Avui ha entrat la salvació en aquesta casa; perquè també aquest home és fill d'Abraham. El Fill de l'home ha vingut a buscar i salvar allò que s'havia perdut.»

II. lumina la vida dels teus

2a setmana d'Advent

Zaqueu, una de les conversions més sonades del Nou Testament. Per la seva bella narrativa, el relat és ben conegut de tots aquells qui hem fet un procés de catequesi des d'infants: l'home petit que s'enfila i que baixa de l'arbre amb el cor més gran.

Però, de fet, què fa ben be Zaqueu per la seva banda?

Si ho mirem amb calma veurem que fa unes coses d'entrada ben senzilles i podriem dir fins i tot poc "místiques", mogut més per la curiositat que per un desig de conversió:

- Sent a parlar d'un personatge que passa per allà prop... els personatges famosos ens atreuen amb un magnetisme que ben segur neix de la propaganda i el dir-ho els uns als altres... a l'escola ve aquell futbolista!; el pregó d'aquest any el farà l'home del temps!; inaugura la Fira el president!; ve a signar autògrafs l'escriptor de moda!; venen al poble els de la Tele!...

Zaqueu sent parlar de Jesús: un profeta, un líder espiritual de certa fama (un Dalai Lama del moment); un home que ha fet miracles; que posa nerviosos els poderosos...

- Noi... li neix la curiositat i ha de veure Jesús, com tota la gent del poble. Però els desitjos tenen els seus problemes en les contingències de la vida i Zaqueu és baixet, i això no ajuda alhora de fer coses en multitud. La mateixa multitud que l'ha atret, ara li impedeix veure Jesús... tota una paradoxa, però ben real en la vida humana.

El magnetisme s'encomana, i una persona encuriósida en mou una altre, i així fins a la multitud. Te'n recordes de l'anunci: "y usted a quien se lo ha dicho"?

Les coses massives ens atreuen com un iman, però també ens ofeguen si quedem atrapats en elles... hi esdevenim petits, incapaços. A Zaqueu la multitud li impedia veure Jesús perquè era petit d'estatura; petit també de cor per veure d'entrada la Salvació de Déu que s'acostava en la persona de Jesús... petitesa i mesquinesa tenien com fermada la vida de Zaqueu.

- **Sense més fa una cosa ben natural i poc reflexionada... s'enfila a un arbre.** N'hem vist molts de zaqueus sobre de coses... als fanals de la Rambla Canaletes en les victòries del Barça; a coll i bè en els concerts massius;... també hem vist vides petites i mesquines de cor fer gestos per elevar la vida, ni que sigui per calmar una mica la consciència en un gest, un ajut, un acostar-se a iniciatives positives i altruistes...

Podem fer-hi totes les filosofies, però, sense l'enfilada a l'arbre, no haguéssim tingut tot aquest exemple de conversió... quantes vegades hem buscat elevacions místiques que, en no assolir-les ens han fet dir que això de la mística i la conversió de vida no va per nosaltres, és cosa de sants. Jesús en te prou, però, amb un home petit i mesquí enfilat a la figuera... en te prou en poder-se'l mirar de fit a fit.

- D'aquí tot s'esdevé a la manera de Déu. Ja poc hi pot fer ningú: «*Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'haig d'hostatjar a casa teva.*» Gairebé és com un reflex de l'Anunciació. Deixa'm fer estada en la teva vida per poder fer arribar l'Amor a la vida dels teus: «*Senyor, dono als pobres la meitat dels meus béns, i als qui he exigut més diners del compte, els en restitueixo quatre vegades més.*». I tot coronat amb l'alegria manifesta de Jesús.

No hi ha res a fer amb els que ens envolten!, això hauria de ser prohibit ni de pensar-ho en el cor d'un cristià, perquè qui fa el més important (salvar, donar la fe...) és Déu i no nosaltres. ***Nosaltres però podem acompanyar i ajudar a enfilars en els arbres prop de Jesús les nostres persones... si es troben les mirades amb Ell, els naixerà un vida nova en el cor. I ocasions per apropar a Jesús amb sinceritat, senzillesa, sense forçar la consciència ni la llibertat, n'hi ha moltes.*** Intentem-ne algunes; ja saps que en el teu cor Jesús te'n pot fer descobrir moltes... **et pot ensenyar molts arbres als quals et pots enfilars tu, i convidar-hi els teus.**

IL·LUMINA LA VIDA DELS TEUS DES DEL COR

- **En la teva pregària ben personal:** parlem d'una pregària concreta, de debò, feta cada dia enmig dels seus consols i les seves mandres. D'aquella pregària que sempre pensem que podríem fer millor i que, a vegades, es resumeix en un parenostre (ni més ni menys és la pregària de Jesús mateix). En la teva pregària Déu hi veu el rostre d'aquells fills que a tu et dol que no se sentin germans en la fe; sens dubte que Déu el Pare també està al portal esperant que arribin, assajant aquella abraçada que cura i fa festa. En la pregària estigues al portal del cor i ves mirant a Déu per saber com fa forta l'espera, i mira aquells que estimes perquè hi arribi la teva tendresa.
- **Cova bons desitjos per als altres:** això sembla una excusa de bon pagador quan no saps que fer... tenir bons desitjos. Ni de lluny: els cristians comuniquem una vida amb Déu, i d'estimació als germans. D'això no en fem una teoria, és una crida de vida i seriosa. Portar els nostres cap a Jesús no és una estratègia (com s'acusa sovint); no és tampoc un motiu d'èxit o fracàs; ni tan sols una teoria apresada de l'Evangeli... és testimoniar per tots els porus de la teva persona que Jesús t'ha salvat, que en ell hi tens la teva alegria, i que per l'amor als teus, els desitges aquesta mateixa joia. Si en el cor no covem els millors desitjos per als altres, amb sinceritat, alegrant-nos dels seus creixements i desitjant només el seu bé, tenint una esperança intrencable, no ens sortirà un testimoni de vida en Jesús, sinó una mena d'estratègia més o menys pobre que no serà creïble; que no serà digne de fe.

IL·LUMINA LA VIDA DELS TEUS AMB LES MANS

- **Dona testimoni amb la teva vida d'allò que és veritat, bell, i just.** Col·labora en tot allò que construeix el Regne de Déu, al costat de tots els homes i dones de bona voluntat, encara que no reconeguin el Déu Pare de Jesucrist. La bellesa, la bondat, i tot el que és digne és un arbre que ens acosta a Jesús, el plenament Bo, el plenament Bell en la seva humanitat, la Veritat de Déu que es revela. Participar i col·laborar es pot fer en molts graus: des del treball implicat en hores i accions concretes, a la motivació a les persones que ho fan, fins al parlar bé de tot allò que ajuda i és camí de l'amor als germans. Ja saps que molts cops la gent egoista justifica la seva inutilitat dient mal d'allò que de fet és bo. Animar i valorar els nostres en els seus gestos més nobles, és tot un camí cap a Jesús que és "Camí, Veritat i Vida". Participar en la mesura de les possibilitats és un testimoni de fe en el Regne que s'obre camí en el món, malgrat el mal que el vol ofegar.

IL·LUMINA LA VIDA DELS TEUS AMB LA PARAULA.

- **Anima en l'esperança.** Recordes allò que es deia de la primera comunitat: “els coneixien per la seva alegria”. Que poderosa és la Paraula, tan que Jesús mateix al començament de Sant Joan és definit com la Paraula que era amb Déu. La teva paraula dita amb senzillesa, si destil·la el dolç sabor de l'Evangeli serà també un camí per obrir-se a Déu. Vivim un món competitiu: ho sabem i ho veiem. La competició tendeix a ensorrar el contrincant... la premsa no te paraules de consol pel derrotat en l'esport, en la política, en l'empresa... El cristià te una paraula poderosa quan es diu des de la unió amb Crist, des de l'experiència de saber-se també animat. “La nostra alegria ningú no ens la prendrà”; se'ns nota?, qui voldria acostar-se a un Salvador que no fa feliç, o al menys que no dona esperança?
- **Dona sentit als signes de religiositat, encara que a voltes siguin febles.** Valorar aquella anada a Montserrat, a Lourdes, a l'ermita del teu poble... ajudar a entendre que això pot ser un camí autèntic d'una fe profunda, sense judicar ni exigir més. Ajudant a treure tot el fruit possible d'aquella experiència, compartint la pròpia quan també hi hem anat. Valorar el sentit que te aquella medalla antiga que hom porta fruit d'un moment important, o d'una persona important que la va regalar; aquella vella estampa del moneder o la cartera, o que reposa a la tauleta de nit; potser regalar-la perquè per a tu és un tresor. Potser a vegades ens han regalat una joia, un quadre, una obra d'art que no hem entès o que ens ha resultat fins i tot estranya, però l'hem acollit en el goig de la persona que ens l'ha regalat... bé podria ser aquella Mare de Déu, aquella estampa del Sant Crist, aquella medalleta en el naixement... Igualment acollir amb tota la profunditat les petites experiències, preguntes i qüestionaments, fins i tot lamentacions i queixes fetes amb sinceritat, intentar compartir de quina manera tu hi trobes sentit, sense buscar teories... busca en el cor.

IL·LUMINA LA VIDA DELS TEUS AMB LA MIRADA

- **Acompanya la mirada del qui sofreix, del qui viu el dol, la pobresa, el trencament interior.** Com és la teva mirada als ulls de les persones que viuen aquestes situacions; a voltes les paraules hi sobren o no sabem com dir-les. La mirada a aquestes situacions deixa veure la barreja de tendresa i de dol compartit amb que deu mirar el Pare Bo... els meus ulls son com els ulls de Jesús per Zaqueu. Em surt una queixa sense esperança?; em surten les ganes de fugir, dient que no és res?; m'hi trenco perquè la meva esperança no és prou forta?. La mirada del cristià hauria de fer veure aquella experiència d'Amor que és més forta que la fugida i la queixa, ben humanes d'altra banda.

IL·LUMINA LA VIDA DELS TEUS AMB EL TEU PAS

- **Fes lleuger el pas dels qui t'envolten.** Ajuda les persones que tens a prop perquè no quedin encallades en les experiències de fracàs, de pecat, de tristor, de feblesa, de desesperança. Sigues persona de reconciliació, amb sinceritat. Un cor que es reconcilia amb si mateix i amb els altres es fa disponible a la gran Reconciliació que ve de Déu; a la gran fortalesa de l'Esperit Sant; a l'alegria que vessa de la resurrecció; a l'esperança que brolla i creix de l'Amor i la Fe.